

УДК 351

Рябець Катерина

ORCID iD 0000-0003-2354-4118

e-mail: Rjabetz2017@gmail.com

СИСТЕМА ТА СУТНІСТЬ ЗАГАЛЬНИХ ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СУЧАСНИЙ ПЕРІОД

[doi.org/10.33269/2618-0065-2022-1\(11\)-207-221](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2022-1(11)-207-221)

Анотація. Мета статті полягає у науково-теоретичному обґрунтуванні системи та сутності загальних функцій державного управління у сучасний період. Практична реалізація функцій державного управління здійснюється системою органів державного управління, рівень ефективності функціонування яких залежить від правильно визначеного у конкретних ситуаціях кола управлінських функцій та від розуміння їх сутності. З огляду на останнє твердження науково-теоретичне обґрунтування функцій державного управління має надзвичайну актуальність. Для досягнення мети було використано загальнонаукові та спеціальні методи дослідження. Зокрема, за допомогою: аналізу було з'ясовано зміст об'єкта та предмета дослідження; узагальнення – об'єднано науково-теоретичні положення щодо загальних функцій державного управління; абстрактно-логічного методу – проведено теоретичні узагальнення та уточнення розуміння сутності загальних функцій державного управління тощо. Досліджено теоретичні засади функцій державного управління та узагальнено їх визначення. Сформульовано авторське визначення поняття «функції державного управління» як напрями державно-управлінської діяльності, що спрямовані на досягнення цілей та виконання завдань держави. Виявлено та узагальнено погляди вітчизняних вчених на зміст системи загальних функцій державного управління. Викладено авторський підхід до складу системи загальних функцій державного управління, до якої включено: планування, організацію, аналіз, прогнозування, регулювання, координацію та контроль. Проаналізовано сутність зазначених функцій державного управління та окреслено авторське розуміння їх визначення. Зроблено висновок, що державне управління може бути успішним лише за умови реалізації сукупності загальних функцій. Одним із напрямів подальших досліджень визначено здійснення порівняльного аналізу співвідношення загальних і спеціальних функцій державного управління.

Ключові слова: загальні функції державного управління, планування; організація; аналіз; прогнозування; регулювання; координація; контроль.

Постановка проблеми. У функціонуванні усіх держав ключову роль відіграє державне управління. У сучасній демократичній державі для забезпечення добробуту громадян мають створюватися засади для надання їм низки якісних послуг, а також здійснюватися заходи соціального забезпечення. Надзвичайно важливим є оперативне подолання таких проблем, як безробіття та злочинність.

Одним із засобів упорядкування життєдіяльності громадян є функції державного управління. Водночас варто усвідомлювати, що останні визначаються цілями та завданнями держави. Практична реалізація функцій державного управління здійснюється системою органів державного управління, рівень ефективності функціонування яких залежить від правильно визначеного у конкретних ситуаціях кола управлінських функцій та від розуміння їх сутності. З огляду на останнє твердження науково-теоретичне обґрунтування функцій державного управління має надзвичайну актуальність.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Функції державного управління є досить досліджуваними у наукових працях. Зокрема, у галузі державного управління Є. Романенко проаналізував визначення та класифікацію функцій державного управління, у результаті чого прийшов до висновку, що вони є тісно пов'язаними між собою та направлені на реалізацію завдань і цілей, поставлених перед державним управлінням в цілому [1]. З. Гбур у своїй науковій роботі, що присвячена інструментам державного управління економічною безпекою держави, визначала такі функції державного управління у досліджуваній нею сфері: цільову; стимулюючу; нормативну (регламентаційну); коригуючу; соціальну; безпосереднє управління неринковим сектором економіки; контролюючу [2]. О. Бучинський проаналізував умови забезпечення управління інвестиційним розвитком регіонів і визначив функції державного управління інвестиційним процесом: визначення пріоритетних напрямів структурно-інвестиційної політики, пріоритетних напрямів використання інвестицій; формування державної політики щодо залучення інвестицій; участь у міжнародному економічному співробітництві, роботі міжнародних економічних і фінансових організацій з метою залучення іноземних

інвестицій, укладення міжнародних договорів з питань іноземного інвестування та інше [3].

У галузі права функції державного управління є більш досліджуваними. Зокрема, Т. Кравцова, Г. Калініченко дослідили такі види функцій державного управління: прогнозування; планування; організація; регулювання; координація; облік (статистика); контроль [4]. Водночас основна увага науковців була приділена нормативно-правовому регулюванню реалізації досліджуваних функцій. Є. Білокур встановила, що функції державного управління доцільно класифікувати залежно від їх спрямованості на: 1) соціально-орієнтовані; 2) внутрішньо-орієнтовані, при цьому поділяючи зміст управлінської діяльності за технологічною специфікою та змістовно синтезуючи наявні нормативно закріплені функції органів державного управління, перш за все, органів виконавчої влади [5]. Ю. Бахтіна проаналізувала класифікацію функцій державного управління за різними критеріями, виокремила в якості функції державного управління моніторинг; зазначила про можливість виокремлення в якості функції державного управління – правового моніторингу, як певної аналітичної діяльності, що включає в себе спостереження, планування, прогнозування, аналіз, оцінку [6]. Н. Горбова приділила увагу дослідженню однієї із загальних функцій державного управління, а саме – функції контролю; дослідила генезис законодавчого визначення державного контролю (нагляду) та вказала на недоліки нормативно-правових актів, які регулюють процедуру контролю та адміністративного нагляду за органами місцевого самоврядування, що мають вираз у їх розгалуженості, недосконалої і недостатньої ефективності [7]. Я. Журавель розкрив сутність та особливості співвідношення понять «функції», «компетенція», «повноваження» в державному управлінні. Крім того, науковець теоретично обґрунтував, що для успішної реалізації функцій державного управління юридична наука повинна мати відповідний інструментарій пізнання: розвинуту систему категорій і понять – понятійний апарат, що визначається предметом цієї науки [8].

З огляду на результати проведеного аналізу наукових робіт, що присвячені дослідженню функцій державного управління

варто зробити висновок, що вони недостатньо досліджені вченими у галузі державного управління. Основна увага останніх прикута до дослідження спеціальних функцій державного управління у конкретній сфері. У зв'язку з цим значна кількість сутнісних особливостей загальних функцій державного управління залишається без специфічного для науки державного управління науково-теоретичного обґрунтування. Окрім того, варто відзначити, що незважаючи на інтерес вітчизняних вчених до державно-управлінської проблематики, загальні функції державного управління взагалі не були об'єктом окремої наукової праці.

Мета статті полягає у науково-теоретичному обґрунтуванні системи та сутності загальних функцій державного управління у сучасний період.

Методи дослідження. Для досягнення мети було використано такі загальнонаукові та спеціальні методи дослідження: аналіз, за допомогою якого було з'ясовано зміст об'єкта та предмета дослідження; узагальнення, яке було застосовано у процесі об'єднання у цій науковій роботі науково-теоретичних положень щодо загальних функцій державного управління; абстрактно-логічний, який використано для проведення теоретичних узагальнень та уточнення розуміння сутності загальних функцій державного управління; групування, що застосовано у процесі систематизації загальних функцій державного управління; порівняльний, який сприяв зіставленню загальних функцій державного управління тощо.

Виклад основного матеріалу. Організаційним забезпеченням функціонування держави й задоволення потреб та інтересів громадян є функції державного управління. Визначення їх теоретичного змісту має місце у низці наукових робіт вітчизняних вчених. Деякі з них наведемо нижче:

– основні напрями управлінської діяльності держави [1, с. 96–97];

– об'єктивно обумовлені дії, складова частина виконавчо-розпорядчої діяльності органів виконавчої влади (їх посадових осіб), що здійснюються від імені держави з метою реалізації її завдань в економічній, адміністративно-політичній та соціально-культурній сферах суспільного життя [3, с. 112];

– самостійні, однорідні частини процесу державно-управлінської діяльності із цільовою спрямованістю, які реалізуються відповідними органами державної влади в порядку, визначеному законодавством, з метою виконання функцій держави [4, с. 522];

– специфічні за предметом, змістом і засобами забезпечення цілісні керівні впливи держави [9, с. 699];

– відносно самостійні та однорідні складові змісту державно-управлінської діяльності, які відображають окремі напрями цієї діяльності, здійснюються уповноваженими органами (посадовими особами) державного управління і спрямовані на забезпечення виконання цілей і завдань державного управління [5, с. 167].

Отже, функції державного управління варто визначати як напрями державно-управлінської діяльності, що спрямовані на досягнення цілей та виконання завдань держави.

Ю. Бахтіна наголошує, що незважаючи на різні підходи науковців до визначення функцій державного управління, зміст термінів передбачає діяльність, за допомогою якої органи державної влади виконують свої повноваження для досягнення певної мети. В такій діяльності присутній обов'язковий суб'єкт – це держава (в особі її органів), об'єкт управління та мета такої діяльності. Наявність різних дефініцій функцій державного управління говорить про складність і багатогранність даного явища [6, с. 86].

З. Гбур уточнює, що функції перебувають у складі методів, які входять в сукупність інструментів державного управління [2, с. 94–95].

Критеріїв для класифікації функцій державного управління є безліч, проте найпоширенішою є практика поділяти їх за змістом, характером та обсягом дій. Зокрема, за вказаним критерієм Є. Романенко та О.Бучинський поділяють функції державного управління на загальні, спеціальні та допоміжні [1, с. 97; 3, с. 113]; С. Москаленко – на загальні та специфічні [9, с. 699].

За змістом, характером й обсягом дій функції державного управління варто поділяти на загальні та спеціальні.

Враховуючи мету цього дослідження, проведемо аналіз системи та сутності загальних функцій державного управління, які реалізують Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України та місцеві державні адміністрації. Слушною є думка правознавців, що функції та повноваження органів державного управління розглядаються як складові елементи їх компетенції [8, с. 159]. Поряд з цим компетенція зазначених органів державного управління свідчить, що загальні державно-управлінські функції мають основоположний характер та необхідні для наведення ладу в усіх сферах життєдіяльності громадян.

Щодо сутності загальних функцій управління є й інші твердження. Зокрема, на думку Є. Романенка, загальні функції справляють об'єктивно необхідний вплив на певні процеси, що відбуваються в господарській, політичній, соціально-культурній та інших сферах. Ці функції є основними, притаманними будь-якому управлінню, незалежно від того, на якому рівні та в яких галузях вони здійснюються [1, с. 67]. Загальними є функції, які відображають сутнісні моменти державного управління, його об'єктивно необхідні взаємозв'язки і мають місце практично в будь-якій управлінській взаємодії органів державної влади з об'єктами управління [9, с. 699].

Аналіз літературних джерел свідчить, що вітчизняні вчені не мають єдиного розуміння щодо системи загальних функцій державного управління, до якої включають: прогнозування, планування, організацію, регулювання, координацію, облік, контроль [1, с. 67]; інформаційну та керівну функції, прогнозування, планування, організацію, координацію, контроль [3, с. 113]; інформаційне забезпечення, прогнозування, планування, організацію, керівництво, координацію, розпорядництво, облік, контроль, аналіз [9, с. 699].

Ми частково поділяємо зазначену вище позицію та вважаємо, що система загальних функцій державного управління має включати в себе: планування, організацію, аналіз, прогнозування, регулювання, координацію та контроль. Нижче викладемо авторське розуміння сутності загальних функцій державного управління.

Функцію планування державного управління, на нашу думку, можна визначити як детальне розроблення заходів, які необхідно здійснити, а також механізмів їх реалізації для досягнення поставлених цілей. Окрім того, планування можна визначити як погляд на майбутні рішення, які слід здійснювати залежно від настання подій. Досліджувана управлінська категорія виконує одну із найважливіших ролей в державному управлінні, оскільки визначає прототип видів діяльності, які потрібно виконувати. Функція планування є домінуючою серед загальних функцій державного управління, оскільки вона здійснюється першою, а її результатами є плани конкретних дій. Зважаючи на викладене, варто зробити висновок, що планування сприяє систематичним державно-управлінським діям, а не одноразовому досягненню цілей.

Підкреслимо вирішальне значення планування у державному управлінні, яке заповнює розрив між тим, де знаходиться адміністрація та тим, де вона має намір бути в майбутньому, і тому потребує розроблення нових управлінських рішень та дієвих стратегій їх реалізації.

Планування має переваги у державному управлінні й тому, що воно надає керівній посадовій особі інструмент для врахування змін у порядку, який впливає на вид виконуваної роботи, а також надає можливість визначити, як ситуація може змінити необхідні в управлінні навички.

Зважаємо за необхідне розглянути планування у державному управлінні у вузькому та широкому сенсі. У першому випадку, планування, на наш погляд, це діяльність, яка пов'язана із встановленням місій, цілей та дій щодо їх досягнення; у другому – це ухвалення рішень, а також вибір майбутніх дій із запропонованих варіантів.

Організація як функція державного управління за своєю суттю є важливою частиною людського життя; механізмом, який дає змогу людям жити разом. Без організації ніщо не може повноцінно функціонувати. За своїм змістом вона уявляє структуру, що керована групою людей, які працюють разом для досягнення спільної цілі.

Варто відзначити, що організація – це функція державного управління, яка слідує за плануванням. Окрім того, це функція, в

якій відбувається синхронізація та поєднання людських, фізичних та фінансових ресурсів. Усі три ресурси важливі для досягнення результату.

Отже, у зміст організації як функції державного управління варто вкладати процес визначення, упорядкування, групування та розподілу управлінської діяльності, яка має бути виконана для досягнення поставлених цілей.

Щодо функції аналізу у державному управлінні варто відзначити, що вона уособлює у собі процес ретельного дослідження об'єкта управління, шляхом поділу уявлень про нього на певні частини, з метою з'ясування їх природи, співвідношення, взаємозв'язку, а також пошуку необхідних важелів впливу на них. Мистецтво аналізу полягає в тому, щоб з конкретного дослідження винайти багато істин, які можуть привести управлінця до знання, яке потрібно отримати.

Прогнозування у державному управлінні – це функція, яка спрямована на обґрунтоване передбачення результату наявних чи запланованих показників розвитку держави з метою визначення напряму майбутніх державно-управлінських тенденцій.

Ззначаючи роль прогнозування у державному управлінні, варто наголосити на тому, що воно:

– допомагає визначити як майбутні можливі явища, які відбуватимуться в аналізованій сфері соціальної реальності, так і можливі майбутні явища, які виникнуть в результаті зміни або запровадження нової державно-управлінської дії;

– дає можливість комплексно розробляти сценарії визначальних змін, а також надає інформацію про потенційні наслідки запланованих управлінських рішень, а у майбутньому – управлінських дій щодо їх реалізації. Слід підкреслити, що прогностичний аналіз фокусує увагу не на конкретному одному образі майбутнього, а на можливих майбутніх траєкторіях.

Шляхом прогнозування той, хто ухвалює рішення може визначити співвідношення ймовірних результатів і бажаних, а також небажаних ефектів.

Механізм прогнозування передбачає такі дії:

– фахівці роблять припущення щодо ситуації, досліджують конкретні явища, формують набір даних, які потім аналізують, і визначають прогноз;

– далі настає період перевірки, коли прогноз порівнюється з фактичними результатами, та уточнюється модель майбутнього прогнозування.

Функція регулювання у державному управлінні створює умови для функціонування суб'єктів та об'єктів управління у напрямі, який є бажаним для держави і за яким відбуватиметься розвиток системи управління у цілому. Аналізована функція передбачає декілька варіантів майбутнього функціонування керованих об'єктів, створюючи можливість діяти найбільш ефективно. Саме тому регулювання в контексті державного управління інколи ототожнюють з використанням непрямих (економічних, заохочувальних, стимулюючих) методів управлінського впливу [5, с. 87].

Слід наголосити на тому, що функція регулювання передбачає застосування органами державного управління контролю та обмежень щодо певного виду діяльності. Органи державного управління регулюють багато видів діяльності, що пов'язані з охороною здоров'я та безпекою на робочих місцях, управлінням навколишнім природним середовищем, власністю, транспортними засобами та продуктами харчування.

Вимоги щодо дозволу на певні види діяльності необхідні не тільки для того, щоб упорядковано збалансувати безліч інтересів, а й для оцінки рівня небезпеки з боку певних об'єктів, груп об'єктів чи людей. Регулююча функція держави може бути гарантована в довгостроковій перспективі за умови запобігання порушенню системи верховенства права, у протилежному випадку за рахунок адекватного рівня відповідальності. Правила запобігання небезпеці можна знайти в багатьох джерелах адміністративного права, які є правовою основою управління, а не просто обмеженням певних дій чи перешкодженням правопорушенням [10, с. 131].

Наступною функцією державного управління, яка підлягає аналізу є координація, завдяки якій між органами державного управління існує єдність дій. Це створює засади для гармонії у виконанні різних завдань і заходів для ефективного досягнення

цілей, що визначені на державному рівні. Варто зосередити увагу на тому, що координація передбачає синхронізацію різноманітних управлінських дій учасників державного управління. За її відсутності органи державної влади можуть працювати в різних напрямках, створюючи при цьому хаос.

Серед особливостей координації відзначимо:

– координація є актуальною для групових зусиль, а не для індивідуальних. Вона є впорядкованою схемою групових зусиль;

– координація – це безперервний (досягається за рахунок виконання різних функцій) і динамічний (функції можуть змінюватися відповідно до етапу роботи) процес;

– вищий ступінь координації відбувається, коли збільшується ступінь інтеграції у виконанні різних функцій.

Досить часто виникає плутанина в термінології координації та співпраці. Це зовсім різні терміни, вони не є взаємозамінними. Співпраця означає спільну роботу для досягнення спільної цілі та добровільні дії, а координація – це процес, за якого діяльність групи осіб свідомо спрямовується керівником для досягнення спільної цілі у визначений період.

Дослідження контролю як функції державного управління свідчить, що він: по-перше, є інструментом принципового значення для будь-якого завдання, тому що через нього ми можемо дізнатися, чи досягаємо поставлених цілей і завдань; по-друге, це процес забезпечення ефективного досягнення цілей.

Аналізуючи державний контроль з юридичної точки зору, Н. Горбова зазначає, що він поєднує в собі зовнішній державний контроль з елементами адміністративного нагляду в частині застосування таких заходів адміністративного примусу, як заходи попередження, припинення, відновлення (із застосуванням заходів покарання в добровільно-примусовому порядку до ухвалення рішення щодо залучення до адміністративної відповідальності) [7]. Основна відповідальність за здійснення контролю покладається на кожную особу, яка обіймає керівну посаду в органах державного управління та відповідає за реалізацію планів. Поряд з цим варто відзначити, що неправильним є розуміння того, що тільки вище керівництво нашої держави несе відповідальність за контроль і що немає потреби в контролі на нижчих рівнях державного

управління. У турбулентному середовищі, з яким стикається керівництво органів державного управління, контроль необхідний з метою передбачення проблем, встановлення відповідності результатів роботи до стандартів, вжиття коригуючих дій. Функцію контролю в державному управлінні варто визначати як процес перевірки конкретних дій щодо їх відповідності державним планам, служінню стратегічній меті, достатньому рівню економічної вигоди, а також прийнятності для тих, на кого вони спрямовані.

Процес контролю в державному управлінні здійснюється з урахуванням:

встановлених стандартів: стандарти означають критерії ефективності. Вони можуть базуватися на минулих результатах, управлінських судженнях або науковому аналізі. Стандарти використовуються для вимірювання ефективності та оцінки успіху чи невдачі;

рівня ефективності: по суті це порівняння між тим наслідком дії, що є, і тим, що має бути. В ідеалі визначення рівня ефективності має проводитися на перспективній основі, щоб передбачити ймовірні відхилення від стандартів. Завдяки контролю можна передбачити відповідні дії задовго до їх реального настання;

рівня успіху / невдач: коли плани чіткі, легко досягти успіху і уникнути невдачі. Коли невдачі прийняті до уваги або враховані, можна проаналізувати їх причини та негайно вжити відповідні коригуючі заходи.

Висновки та напрями подальших досліджень. Усі проаналізовані вище загальні функції державного управління є засобами отримання кінцевого результату управлінських рішень. Функції планування, організації, аналізу, прогнозування, регулювання, координації та контролю є основоположними та утворюють систему загальних функцій державного управління.

Державне управління може бути успішним лише за умови реалізації сукупності загальних функцій, які є напрямками державно-управлінської діяльності, що спрямовані на досягнення цілей та виконання завдань держави.

Зв'язок між загальними функціями державного управління є безумовним та пояснюється їх взаємопроникністю та

взаємодоповненістю. Зокрема, функція планування є домінуючою серед загальних функцій державного управління. Вона здійснюється першою, її результатами є плани конкретних дій, реалізація яких впроваджується шляхом застосування функції організації. Своєю чергою, функція аналізу забезпечує процес ретельного дослідження об'єкта управління. На усіх етапах організаційного процесу застосовується функція прогнозування його кінцевого результату, що створює можливість для коригування запланованих управлінських заходів. Регулювання останніх з боку держави здійснюється шляхом застосування правових та економічних методів. Сутнісним наповненням організаційного процесу є ієрархія органів державного управління та відповідних посад у них, які забезпечують координацію управлінських дій для досягнення спільної цілі у визначений період. Функція контролю супроводжує реалізацію усіх функцій державного управління з метою оперативного виявлення відхилень від стандартів з подальшим здійсненням коригуючих заходів; встановлення рівня ефективності та успіху / невдач.

За результатами аналізу сутності загальних функцій державного управління сформульовано такі визначення:

функція планування у державному управлінні – процес детального розроблення заходів, які необхідно здійснити, а також механізмів їх реалізації для досягнення поставлених цілей;

функція організації у державному управлінні – процес визначення, упорядкування, групування та розподілу управлінської діяльності, яка має бути виконана для досягнення поставлених цілей;

функція аналізу в державному управлінні – процес ретельного дослідження об'єкта управління, шляхом поділу уявлень про нього на певні частини, з метою з'ясування їх природи, співвідношення, взаємозв'язку, а також пошуку необхідних важелів впливу на них;

функція прогнозування у державному управлінні – процес обґрунтованого передбачення результату наявних чи запланованих показників розвитку держави з метою визначення напряму майбутніх державно-управлінських тенденцій;

функція регулювання у державному управлінні – процес застосування органами державного управління контролю та обмежень щодо певного виду діяльності;

функція координації у державному управлінні – процес, за якого діяльність групи осіб свідомо спрямовується керівником для досягнення спільної цілі у визначений період;

функція контролю в державному управлінні – процес перевірки конкретних дій щодо їх відповідності державним планам, служінню стратегічній меті, достатньому рівню економічної вигоди, а також прийнятності для тих, на кого вони спрямовані.

Аналіз загальних функцій державного управління в сучасних умовах засвідчив їх вагомий роль у процесі державотворення, що супроводжується низкою проблем. Одним із напрямів подальших досліджень є здійснення порівняльного аналізу співвідношення загальних та спеціальних функцій державного управління.

Список використаних джерел

1. Романенко Є. О. Принципи і функції державного управління. *Науковий вісник : Державне управління*. 2018. № 1. С. 91–99.
2. Гбур З. В. Інструменти державного управління економічною безпекою держави. *Інвестиції : практика та досвід*. 2018. № 1. С. 93–97.
3. Бучинський О. А. Умови забезпечення управління інвестиційним розвитком регіонів. *Модернізація професійної підготовки державних службовців в умовах глобальних викликів та сучасних змін в суспільстві* : зб. тез міжнар. кругл. столу, 08 липня 2021 р. Київ: КНУ, 2021. С. 112–113.
4. Кравцова Т. М., Калініченко Г. В. Дослідження видів функцій державного управління та їх значення у процесі державно-управлінської діяльності. *Форум права*. 2011. № 1. С. 522–527.
5. Білокур Є. І. Функції державного управління : поняття, особливості, правове регулювання: дис. ... к.ю.н. : 12.00.07. Одеса, 2015. 194 с.
6. Бахтіна Ю. С. Поняття та класифікація функцій державного управління. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. (Серія: Право)*. 2018. Вип. 26. С. 85–89.
7. Горбова Н. А. Природа державного контролю (нагляду) та генезис його законодавчого визначення. *Право та державне управління*. 2019. № 1. URL : <http://elar.tsatu.edu.ua/handle/123456789/7320> (дата звернення : 17.02.2022).
8. Журавель Я. В. Співвідношення понять «функції», «компетенція», «повноваження» в державному управлінні. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2019. Вип. 6. С. 157–162.

9. Енциклопедія державного управління : у 8 т. 2011. Т. 1. 748 с.
10. Christensen R. K., Goerdel H. T., Nicholson-Crotty S. Management, Law, and the Pursuit of the Public Good in Public Administration. *Journal of Public Administration Research and Theory*. 2011. Vol. 21. P. 125–140.

References

1. Romanenko, Ye. O. (2018). Pryntsypy i funktsii derzhavnoho upravlinnia [Principles and functions of public administration]. *Naukovyi visnyk: Derzhavne upravlinnia, 1*, 91–99 [in Ukrainian].
2. Hbur Z. V. (2018), Instrumenty derzhavnoho upravlinnia ekonomichnoiu bezpekoiu derzhavy [Instruments of state management of economic security of the state]. *Investysii: praktyka ta dosvid. 1*. 93–97 [in Ukrainian].
3. Buchynskiy, O. A. (2021). Umovy zabezpechennia upravlinnia investytsiinym rozvytkom rehioniv [Conditions for ensuring the management of investment development of the regions]. *Modernizatsiia profesiinoi pidhotovky derzhavnykh sluzhbovtiv v umovakh hlobalnykh vyklykiv ta suchasnykh zmin v suspilstvi: zb. tez mizhnar. kruhloho stolu, 08 lystnia 2021, Kyiv*, 112–113 [in Ukrainian].
4. Kravtsova, T. M. & Kalinichenko, H. V. (2011). Doslidzhennia vydiv funktsii derzhavnoho upravlinnia ta yikh znachennia u protsesi derzhavno-upravlins'koi diialnosti [Research of types of functions of public administration and their significance in the process of public administration]. *Forum prava, 1*, 522–527 [in Ukrainian].
5. Bilokur, Ye. I. (2015). Funktsii derzhavnoho upravlinnia: poniattia, osoblyvosti, pravove rehuliuвання [Functions of public administration: concepts, features, legal regulation], *Candidate's thesis*, 194 [in Ukrainian].
6. Bakhtina, Yu. S. (2018), Poniattia ta klasyfikatsiia funktsii derzhavnoho upravlinnia [The concept and classification of public administration functions], *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu imeni V. N. Karazina. (Serii: Pravo)*, 26, 85–89 [in Ukrainian].
7. Horbova, N. A. (2019). Pryroda derzhavnoho kontroliu (nahliadu) ta henezys yoho zakonodavchoho vyznachennia [The nature of state control (supervision) and the genesis of its legislative definition], *Pravo ta derzhavne upravlinnia, 1*, Retrieved from <http://elar.tsatu.edu.ua/handle/123456789/7320> [in Ukrainian].
8. Zhuravel, Ya.V. (2019). Spivvidnoshennia poniat «funktsii», «kompetentsiia», «povnovazhennia» v derzhavnomu upravlinni [Correlation of the concepts of «functions», «competence», «authority» in public administration], *Naukovyi visnyk publichnoho ta pryvatnoho prava, 6*, 157–162 [in Ukrainian].
9. Entsyklopediia derzhavnoho upravlinnia [Encyclopedia of Public Administration] (2011): u 8 t. Kyiv: NADU, T. 1, 748 [in Ukrainian].
10. Christensen, R. K., Goerdel, H. T. & Nicholson-Crotty, S. (2011), Management, Law, and the Pursuit of the Public Good in Public Administration. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 21, 125–140. [in English].

THE SYSTEM AND ESSENCE OF GENERAL FUNCTIONS OF PUBLIC GOVERNMENT IN THE MODERN PERIOD

Riabets Kateryna

Abstract. The purpose of the article is to scientifically and theoretically substantiate the system and essence of the general functions of public administration in the modern period. The practical implementation of public administration functions is carried out by a system of public administration bodies, the level of efficiency of which depends on the correctly defined in specific situations the range of management functions and the understanding of their essence. Given the latter statement, the scientific and theoretical justification of the functions of public administration is extremely relevant. To achieve this goal, general and special research methods were used. In particular, with the help of: analysis the content of the object and subject of research was clarified; generalization – combined scientific and theoretical provisions on the general functions of public administration; abstract-logical method – theoretical generalizations and clarification of the understanding of the essence of the general functions of public administration, etc. Theoretical principles of public administration functions are studied and their definitions are generalized. The author's definition of the concept of «functions of public administration» as areas of public administration aimed at achieving the goals and objectives of the state. The views of domestic scientists on the content of the system of general functions of public administration are identified and generalized. The author's approach to the system of general functions of public administration is presented, which includes: planning, organization, analysis, forecasting, regulation, coordination and control. The essence of these functions of public administration is analyzed and the author's understanding of their definition is outlined. It is concluded that public administration can be successful only if the implementation of a set of common functions. One of the areas of further research is the implementation of the ratio of general and special functions of public administration.

Key words: general functions of public administration, analysis, forecasting, planning, organization, regulation, coordination, control.